



SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 15/09-7

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 21. januára 2009 predbežne prerokoval sťažnosť M. M., T., vo veci namietaného porušenia základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky rozhodnutím Okresného súdu Topoľčany č. k. 6 C 229/2000-399 z 20. februára 2006 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť M. M. o d m i e t a ako oneskorene podanú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 27. novembra 2008 doručená sťažnosť M. M., T. (ďalej len „sťažovateľ“), z obsahu ktorej vyplýva, že namieta porušenie svojho základného práva na spravodlivý súdny proces podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) rozsudkom Okresného súdu Topoľčany (ďalej len „okresný súd“) č. k. 6 C 229/2000-399 z 20. februára 2006.

Sťažovateľ okrem iného v sťažnosti uviedol:

„Sťažnosťou namietam porušenie mojich základných práv uvedených v Ústave Slovenskej republiky a to menovite práva na spravodlivý súdny proces.“

Prvotným porušiteľom môjho práva sa stal Okresný súd v Topolčanoch v spore 6 C 229/2000. Spor pojednával o vydaní bezdôvodného obohatenia za využívanie nehnuteľnosti, ktorej som bol podielový spoluvlastník v podiele 3/7 a 1/7 som mal plne zverenú do užívania od svojej bývalej manželky Mgr. V. M. ...

Okresný súd v Topolčanoch zistil, že užívam nehnuteľnosť iba v rámci svojich a zverených podielov a tak som nezískal žiadne bezdôvodné obohatenie, ktoré by som musel vydať vo forme peňažného plnenia. Okresný súd v Topolčanoch dňa 3. 10. 2001 žalobu v plnom rozsahu zamietol rozsudkom. Krajský súd v Nitre rozsudok uznesením zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Na základe toho istého skutkového stavu Okresný súd v Topolčanoch v jednom a tom istom rozsudku uviedol dve absolútne protichodné tvrdenia: a to, že ja neužívam nehnuteľnosť nad rámec svojich a zverených podielov a skutočnosť, že kto využíva spoločnú vec nad rámec svojho spoluvlastníckeho podielu musí obohatenie vydať a aj ma zaviazal zaplatiť bezdôvodné obohatenie. Tieto dve absolútne protichodné tvrdenia sú uvedené v rozsudku Okresného súdu v Topolčanoch zo dňa 22. 6. 2004. Krajský súd v Nitre znova rozsudok Okresného súdu v Topolčanoch uznesením zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Okresný súd v Topolčanoch znova rozhodol rozsudkom dňa 20. 2. 2006 a zaviazal ma zaplatiť 10.067 SK. Na rozsudok Okresného súdu v Topolčanoch zo dňa 20. 2. 2006 som podal odvolanie. Namietal som rozpor rozsudku a skutkového stavu. Krajský súd v Nitre nariadil verejné pojednávanie. ...

Okresný súd v Topolčanoch a aj Krajský súd v Nitre zhodne skonštatovali, že som neužíval nehnuteľnosť nad rámec podielov ale musím vydať bezdôvodné obohatenie. Na tieto nespravodlivé rozsudky som podal riadne dovolanie na Najvyšší súd SR v Bratislave.

Dovolanie mi Najvyšší súd SR v Bratislave odmietol s odôvodnením, že dovolanie nie je prípustné nakoľko nepresahuje peňažné plnenie 3 násobku minimálnej mzdy. Najvyšší súd SR skonštatoval, že sa nezaoberal napadnutým rozhodnutím odvolacieho súdu z hľadiska jeho vecnej správnosti.

Samotná podstata, že finančné plnenie v sume 10.067 Sk, ktorá nedosahuje 3 násobku minimálnej mzdy nieje podkladom na to, aby boli porušené moje ústavné práva na spravodlivý proces.

Žiadam Ústavný súd SR, aby vyslovil nález, že vydať bezdôvodné obohatenie má len

ten, ktorý takéto bezdôvodné obohatenie získal. Je neprípustné, aby súd skonštatoval na jednej strane, že ja ako účastník sporu som užíval nehnuteľnosť v rámci svojho podielu a na druhej strane ma zaviazal vydať bezdôvodné obohatenie.

Žiadam Ústavný súd SR v Košiciach, aby odložil vykonateľnosť napadnutého právoplatného rozhodnutia.“

Sťažovateľ súčasne požiadal o ustanovenie právneho zástupcu z radov advokátov, čo odôvodňuje jeho súčasnými majetkovými pomermi.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa toho ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

Predmetom sťažnosti je tvrdenie sťažovateľa, že rozsudkom okresného súdu č. k. 6 C 229/2000-399 došlo k porušeniu jeho základného práva na spravodlivý súdny proces.

Jednou zo zákonných podmienok na prijatie sťažnosti podľa čl. 127 ústavy na ďalšie konanie je jej podanie v lehote ustanovenej v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde, t. j. v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu, pričom zákon o ústavnom súde neumožňuje zmeškanie tejto kogentnej lehoty odpustiť (napr. IV. ÚS 14/03).

Dopytom na okresný súd ústavný súd zistil, že označený rozsudok sa stal, okrem výroku o úrokoch z omeškania, čo však sťažovateľ nenamieta, právoplatným 12. septembra 2007. Z uvedeného vyplýva, že predmetná sťažnosť bola podaná po uplynutí lehoty ustanovenej v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde. Ústavný súd sa preto nemohol zaoberať opodstatnenosťou námietok uvedených v sťažnosti. Z uvedených dôvodov bolo potrebné sťažnosť posúdiť ako oneskorene podanú.

Vzhľadom na to, že v prípade sťažovateľa ide o zrejme bezúspešné uplatňovanie nároku na ochranu jeho základných práv, ústavný súd nerozhodoval o jeho žiadosti o ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti ústavný súd rozhodol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde o odmietnutí sťažnosti tak, ako to je uvedené vo výroku tohto uznesenia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Košiciach 21. januára 2009